

Nefa-Joensuu ry:n
Postmoderni
Nahkiainen

Sisältö

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan palsta	5
Fuksien seikkailut	7
Paskaa vai timanttia?	12
Millaista on työ sivistystoimessa?	14

Postmoderni Nahkiainen 2/2022

Julkaisija: Nefa-Joensuu ry. *Päätoimittaja:* Emmi Mäkelä

Taitto: Emmi Mäkelä, Santtu Heikkonen

Sisältö: Emmi Mäkelä, Jenni Lukkarinen, Santtu Heikkonen, Aino Tuunainen, anonyymit

Kannen kuva: Santtu Heikkonen

Pääkirjoitus

Hyvä mie ja hyvä sie!

Hellurei ja hellän haikeat tunteet. Minä täällä, nyt viimeistä kertaa. Postmoderni Nahkiainen siirtyy ensi vuonna toisen innokkaan huomaan ja voinette odottaa vihdoinkin kunnollisia pääkirjoituksia. Mutta sitä ennen kannattaa plärätä tämä numero läpi: nyt päästään muun muassa kuulemaan ensi käden tietoa siitä, millaista voi olla työ sivistystoimessa, ja katsomaan, minkälaisia tunnelmia fukseillamme on tänä syksynä ollut.

Tässä alussa on pakko sanoa, että olen todella kiitollinen kaikille, jotka ovat lukeneet tekemiäni lehtiä. Nahki-

ainen on kuitenkin tällaisen pienen ai-nejärjestön täysin rahoittamaton tuotos, joka perustuu vapaaehtoisuuteen. On siksi huikeaa, miten kauan lehti on jo ollut toiminnassa. Jokainen lukija sekä jokainen teistä, jotka ovat lähettäneet minulle kaikenlaisia materiaaleja vuosien saatossa, teette Nahkiaisen. Minä olen koonnut yhteen fiksujen, kekseliäiden ja luovien ihmisten luomia asioita. Kiitos siitä! Tämä on ollut tosi kivaa. Minua on yllättänyt myös se, miten vahva kortti tämä on ollut työnhaussa – jopa ratkaiseva. Olen itse saanut Nahkiaises-

ta paljon ja toivottavasti luonut jotain hienoa myös muille. Toivon Nahkiaisen jatkuvuutta tavalla tai toisella.

Mietin pitkään, mitä kirjoittaisin tähän, viimeiseen pääkirjoitukseeni. Ajattelin, että tottahan toki sen on olta-
tava jotain tosi tärkeää. Mutta minä en ehkä ole sellainen; olen aina pitänyt nämä tekstit tajunnanvirtaisina. Siksi haluankin kirjoittaa yksilöllisyydestä. Välillä jos istun yksin ja katselen ihmisiä, bongaan kaikissa heissä jotain kiinnostavaa. Mietin usein ystäviäni ja muita läheisiäni itsekseen ja oikein makustelen sillä, kuinka keskenään erilaisia ja omilla tavoillaan ihania he ovat. Eri tilanteissa keksin, mitä kukin sanoisi tai tekisi, ja se hymyilyttää.

Aloin (ihan läpällä) tehdä samaa itsestäni. Olemme aivan järkyttävän ankaria itsellemme. Kun turha itsekritiikki jyllää, on hyvä pysähtyä miettimään, että jos ystäväsi x tai y olisi tässä tilanteessa, sanoisitko hänelle, että niin, sinähän oletkin tuollainen laiska ja tyhmä sontakasa (ilman sarkasmia). Älä sano itsellesikään niin. Tämä on paljon helpommin sanottu kuin tehty, mutta kannattaa yrittää. Vain me itse tunnemme itsemme läpikotaisin, tai suurimmilta osin. Siksi on helppo olla ankara itselleen, koska eiväthän muut tiedä, kuinka tyhmä, ilkeä tai paha

osaatkaan olla.

Tilanteessa, jossa kitisisin jostakin, jokainen kaverini ja perheenjäseneni on myös erilainen ja sanoisi eri asioita. Se on heissä siistiä. Jos sanoisin esimerkiksi: tunnen itseni ihan vitunmoiseksi ääliöksi ja idiootiksi, niin yksi sanoisi, että niin mäkin, toinen taas, että et sä oo ääliö ku vähän höhlä vaan, ja kolmas puolestaan, että älä kiroile.

Uskokaa siis kavereitanne ja toivottavasti törmäillään. Ihanaa loppu- ja uuttavuotta juuri sinulle – SÄ OOT PARAS!!!

P.S. Ensi vuonna kannattaa todella pitää rillit päässä ja korvat höröllä uusien Nahkiaisten suhteen, ties mitä uutta ja jännää niissä onkaan!

Emmi Mäkelä
Postmodernin Nahkiaisen päätoimittaja

Puheenjohtajan palsta

”Jokohan vois alkaa juoda glögiä ja kuunnella joulubiisejä?” mietiskelin marraskuussa. Tekisi hirveästi mieli, mutta eikö joulujutut pitäisi säästää joulukuuhun? Pitäisi ja pitäisi. Kuka siitä oikein päättää?

Monesti me ihmiset kiellämme itseltämme meille mieluisten juttujen tekemisen jostakin tuntemattomasta ulkoapäin tulevasta syystä. ”Itku pitkistä ilosta” ja ”kellä onni on sen kätkeköön” ja niin edelleen. Ehkäpä se on joku suomalaisten juttu? Ei saa muka olla liian onnellinen tai pitää liian hauskaa koska eihän semmoinen huvittelu passaa päivästä toiseen.

Itse rakastan syksyä silloin kun ruska on parhaimmillaan, kun aurinko vielä paistaa ja ilma on sopivan kirpeä. Mutta sitten kun vuorokauden ympäri kestävä hämärä alkaa ja räntäsade rummuttaa ikkunaa, on myös mieli usein harmaa. Miksipä ei siis laittaisi menevää joulubiisiä soimaan ja glögin lämpiämään, vaikka maa ei olekaan vielä valkeana, jos se tuo hyvän fiiliksen? Miksi ei olisi hyväksyttävää nauttia semmoista jutuista, jotka tuovat itselle iloa, vaikka vuoden ympäri? Ei se ole keneltäkään pois!

Etsiskelin myös tässä syksyllä itselleni uusia soittolistoja kuunneltavaksi ja törmäsin yhteen, jonka nimi oli ”Guilty

pleasures” tai muuta vastaavaa, ja lisäta katsellessani huomasin, että ei hitto, nämähän on kaikki just hyvä biisejä joita kuuntelen muutenkin! Pitäisikö siis jotenkin syyllisenä piilotella, että nämä laulut saa ainakin oman tanssijalkani vipattamaan? Usein varsinkin suosittua pop-musiikkia pidetään jotenkin vähän pinnallisena ja sellaisena, että niiden lyriikoissa ei ole syvällisempää tasoa. Ehkä tämä on osaksi totta, mutta kysymys kuuluukin; onko kaikella aina pakko olla jokin maailmaa suurempi merkitys? Eikö se ole tarpeeksi merkittävää, jos jokin biisi saa hymyn huulille huonon päivän jälkeen? Laittakaa siis Mamma Mian soundtrack, Gleen cover biisit tai One Direction soimaan ja jammaillakaa ilman syyllisyyttä!

Useinhan totuus on se, että ei ketään muuta oikeasti kiinnosta esimerkiksi mitä musiikkia kuuntelet. Silti paine tuntuu tulevan ulkoapäin. Usein myös kuulee sanottavan, että on tärkeää olla omanlainen ja pitäisi uskaltaa olla erilainen kuin muut. Tämä on tietysti tosi tärkeää myös, ja onkin ihanaa, että meillä on esimerkiksi Nefassa paljon erilaisia ihmisiä, sillä se todella on rikkaus <3 Mutta sekin on ihan yhtä okei, jos sun omanlainen itsensä tykkää samoista jutuista mistä moni muu!

Tämä on siis kaikille teille, joiden

Ohessa kuva allekirjoittaneesta ja tämän vuoden vpj Lillistä sitsitunnelmissa tänä syksynä. Ja juustohöylät meillä on kaulassa koska nää hallitushommat on välillä vähä tämmösiä jokapaikanhöylä-hommia :D

lempparibiisi on Spotifyn top-listan kärjessä, jotka laulaa karaokessa JVGtä ja aikuista naista, jotka tykkää siemaila chai-lattea syksyisin ja teille, jotka leivotte pipareita marraskuussa ja tykkääte ihan tosissaan katsoa kliseisen siirappisia joululeffoja. Elämä, ja varsinkin usein syksy, on stressaavaa, kiireistä ja ajoin ahdistavaa, joten antakaa itsellenne lupa tehdä niitä asioita, joista oikeasti nautitte ja jotka tuo hyvää fiilistä ilman syyllisyyttä!

Näillä sanoin haluan toivottaa teille kaikille rentouttavaa joulunaikaa ja lomaa, syökää mahat täyteen jouluherk-

kuja (tai vaikka juhannusherkkuja, jos tykkääte niistä enemmän!) ja muistakaa antaa itsellenne lupa hengähtää hetkeksi.

Jouluterveisin pj Jenni, joka tykkää syksyisin polttaa tuoksukynttilöitä ja katsoa samoja sarjoja aina uudestaan, ja jonka Spotifyn kuunnelluin artisti on ollut jo ainakin kolme vuotta putkeen Taylor Swift.

*Jenni Lukkarinen
Puheenjohtaja*

Fuksien seikkailut

Otteita fuksien reissuvihkoista fuksiaisissa syksyllä 2022, joissa teemana oli pyjamabileet!

Yhtenä tehtävänä oli keksiä iltasatu käyttäen hyväksi muutamia valmiiksi annettuja sanoja. Esimerkiksi tällaisen mestariteoksen kuulimme:

”Fuksit eivät saaneet unta, joten he päätyivät isän viinakaapille. Yllätyksekseen he löysivät viinan sijaan kuivaksi menneitä mokkapaloja. Mokkapaloja nautittuaan fukseille nousi sokerihumala. Oho! Valot sammuiivat itsestään! Kaikkihan tietävät, että pimeys kutsuu Nukku-Matin paikalle. Nukku-Matti saapui Oujalauta kainalossaan paikalle, mutta voih - hän unohtikin unihiekan kotiin!

Hän päätyi käyttämään lautaansa ja kutsui Marilyn Monroen hengen paikalle. Marilyn toi mukanaan unihiekkaa ja yhteistuumin he ripottelivat unihiekkaa fuksien silmiin. Uneliaat fuksit kömpivät makuupusseihinsa. Unen rajamailla he alkoivat kuiskata toisilleen salaisuuksia: Oletkos sinä kuullut että Marilyn Monroella ja Nukku-Matilla on salasuhte?”

Vihkoista löytyi myös vitsejä:

”Mitä eroa on kauppatieteilijällä ja kulttuurintutkijalla? – Kulttuurintutkijalla on sielu.”

Myös perinteisestä kulttuurintutkijan 10. käskystä kuultiin monenlaisia versioita! Tässä kahden eri ryhmän käskyt:

1. Älä tule humalassa luennolle
2. Jos tulet, tule kunnolla humalassa
3. Älä plagioi
4. Pyhitä lepopäivä
5. Kunnioita professoria ja itseäsi

6. Älä tekeydy maisteriksi, jos et ole maisteri
7. Älä tee kuperkeikkaa, jos ei toisin käsketä
8. Palauta tehtävät ajoissa
9. Älä raksita poissaolevaksi läsnä olevaa henkilöä
10. Älä tavoittele työllisyyttä

1. Älä puhu pahaa maskotista
2. Älä turhaan lausu maskottimme Kalevin nimeä
3. Kunnioita aina kanssaopiskelijoita
4. Älä tapa itseäsi koulutehtävien takia
5. Pyhitä sitsipäivä
6. Älä plagioi
7. Älä tutorina sekaannu fukseihin
8. Kunnioita proffiasi
9. Älä heitä papas arrugas-perunoita biojäteastiaan
10. Respect the pussy!

Fuksiaisissa nähtiin myös upeat lippuluomukset, joita voi ihastella seuraavilla sivuilla.

Paskaa vai timanttia?

Joulun kunniaksi jaan tällä kertaa vain timantteja enkä paskaa ollenkaan. Täsäpä muutama leffa jouluksi katsottavaksi!

Timantit - Katso nämä

Silent Night, Deadly Night (1984) - Käypä tänne, emme pelkää!

Silent Night, Deadly Night (1984) on viihdyttävä, ei koko perheen jouluelokuva, jossa verta roiskuu ja ruumiita kasaantuu. Elokuvan päähenkilö on Billy (**Robert Brian Wilson**), joka on lapsena nähnyt, kun joulupukiksi pukeutunut mies murhaa hänen vanhempansa. Eräänä jouluna tämä trauma nousee pintaan ja Billy alkaakin itse murhaamaan pienen kaupungin asukkaita. Tälle elokuvalla on ilmestynyt myös kiitettävä määrä toinen toistaan hämentävämpiä jatko-osia!

Elokuva on tyyliltään perushyvä slasher, jossa on kekseliäitä murhia ja hupaisaa dialogia. Jos pidät slasherista, ota muutama pipari ja lasillinen kauramaitoa ja laita *Silent Night, Deadly Night* pyörimään.

Lunastajat (2022) - Lunastajat lunastaa Joakim (**Roope Salminen**) ja Kristoffer

(**Eino Heiskanen**) ovat tuomiopäivän kultin jäseniä, jotka yrittävät kääntää ihmisiä joukkoonsa. Eräällä käänytysreissullansa Kristoffer murhaa erään käännytettävän ja vangitsee toisen. Pian käännytettävien kaverit alkavat saapua talolle. Yhtäkkiä lunastajamme joutuvat keskelle roolilautapeliä ja pyrkivät kaikkiin keinoin peittelemään tekojansa.

Tästä pätkästä ei huumoria puutu, eikä pieni budjetti näy lopputuloksessa. Tätä ei kannata tyrmätä huumorintajuttomien kriitikkojen arvostelujen perusteella, vaan kannattaa ehdottomasti katsoa, jos tekee mieli nauraa. Tästä ovat muutkin tykänneet, sillä *Lunastajat* ylsi Night Visions -elokuvafestivaaleilla toiselle sijalle. Ja onhan aina ilo nähdä suomalaista kauhua!

Deadstream - Real ghosts (NOT CLICKBAIT!!!)

Elokuvan päähenkilössä Shawn Rudyssa (**Joseph Winter**) kulminoituvat upeasti kaikki striimaajan stereotypiat niin hyvässä kuin pahassakin. Elokuvassa mies järjestää livestriimin, jossa hän menee yöksi taloon, jossa kerrotaan olevan aaveita. Striimistä tulee sitten pelottavampi, kuin mitä hän olisi halunnut.

Deadstream tuo uusia ulottuvuuksia

tuttuun found footage -tyyppiseen tarinankerrontaan ja tuo sen tyylikkäästi nykyaikaan. Plussaa elokuva saa myös striimin hupaisasta kommenttivirrasta, joka näkyy aika ajoin. Kauhukomedioiden faneille suosittelen ehdottomasti tätä tekelettä. *Deadstream* voitti myös tämän vuoden Night Visionsin yleisöpalkinnon.

The Menu - Dinner is served

Tämä tuskin on sitä, mitä odotat. Rasitavaluonteinen Tyler (**Nicholas Hoult**) vie tuttavansa Margotin (**Anya Taylor-Joy**) ökykalliille saarireissulle, jolla saa illallistaa huippukuuluisan kokin murkinoita. Naisen vastahakoisesta asenteesta huolimatta tämä lähtee mukaan ja illallinen onkin varsin speitaakelimaainen kulinaristinen kokemus.

Elokuva luo loistavaa tunnelmaa. Se yhdistelee kauhua ja komediaa erittäin tyylikkäästi. Elokuvan näyttelijänsuoritukset ja dialogit ovat täyttä timanttia ja Anya Taylor-Joy loistaa pääroolissa. *The Menu* on erilainen kuin muut elokuvat, joissa on rikkaita ihmisiä ja syödään fancysti fine diningia. Ei sisällä ihmissyöntiä!

Terrifier 2 (2022) - Art is life

Terrifier 2 ei ole elokuva, joka sopii kenelle tahansa, mutta gore- ja slasher-fa-

neille sekä Art the Clownista pitäville ehdottomasti katsomisen arvoinen. Elokuva on todella verinen ja sisältää toinen toistaan humoristisempia kohtauksia. Artin näyttelijä **David Howard Thornton** on vertaansa vailla. Tämän leffan gore-taso on kieltämättä yhdestä kymmeneen aika lailla kymmissä.

Huom. saatatte kuulla kauhutarinoita siitä, kuinka ihmiset ovat pyörtäneet ja oksennelleet leffateatterissa tätä katsoessaan – mutta nepä olikin muricalaisia, eikä suomalaisia. Ei se burjo nyt ihan tietämättä pääse tulemaan.

Elokuvasta saa vielä enemmän irti, jos katsoo ensimmäisen osan ennen tätä, mutta leffa toimii myös itsenäisesti oikein hyvin. Elokuvan lopetus ei myöskään jätä katsojaansa kylmäksi, vaan synnyttää halun nähdä lisää.

Santhu Heikkonen

Jo valmistunut leffafrüikki

Humanistina kaupungin hommissa

Minulla oli mahdollisuus marraskuun lopussa istua alas kahvittelemaan Varkauden sivistystoimen johtajan (ja isäni) Timo Tuunaisen kanssa. Kyselin häneltä hänen opiskeluistaan ja työtaipaleestaan, ja hänellä oli muutama vinkki antaa meille humanististen alojen asiantuntijoille, jos kaupungilla työskentelystä haaveilee.

Mitä kaikkea sivistystoimeen oikein kuuluu?

Varhaiskasvatus, perusopetus, kulttuuri- ja vapaa-aikapalvelut. Joka pitää sisällään kulttuuri ja tapahtumatuoton, museot, kirjaston, liikuntapalvelut ja nuorisopalvelut. Ja sit meillä on vielä vapaa sivistystyö, joka tarkoittaa Soisalo-opistoa, joka toimii seudullisesti tässä Keski-Savon alueella. Siellä on kansalaisopistotoimintaa sekä laajaa että suppeeta taiteenperusopetusta ja musiikkiopistoa.

Paljon sinne sitten sisältyy.

Kyllä, 86 % kaupungin budjetista on siellä.

Miten sinä olet päätenyt tällaiseen toimeen?

Mitenkähän minä olen tänne päätenyt. Alun perin läksin liikkeelle maatalouslomittajan hommista 16-vuotiaana. Sitten lukion kautta yliopistoon, jossa opiskelin historiaa ja yhteiskuntatieteitä ja sain aineenopettaja kelpoisuuden.

Toimin aineenopettajana 10 vuotta suurin piirtein kaiken kaikkiaan ja siinä sivussa olin pääluottamusmiehenä Akava-JS:ssä, joka on nykyisin nimeltään JUKO.

Ja 2000 vuonna, maaliskuussa tais muuten olla (minä synnyin tässä kohta), päädyin Kaavin kuntaan sivistystoimen johtajaksi. Siellä oli suurin piirtein samanlainen palvelurepertuaari kuin Varkaudessa, vaan pienemmässä mittakaavassa. Sitten olin 2008 Heinävedellä puolivuotta harjoittelemassa Keski-Savon touhuja ja tammikuussa 2009 pääsin tänne Varkauteen.

Onko nää eri kaupungit ja kunnat tarjonneet erilaisia asioita? Vai onko se ollut pitkälti samaa vaan eri mittakaavoissa?

No Varkaudessa tämä on kuitenkin 20 000 asukkaan kaupunki, niin täällä on paljon enemmän julkisia palveluita ja enemmän on lapsia. Liikunfafasiliteetit on myös ihan toista luokkaa, kuin jos-sain Heinävedellä tai Kaavilla. Meillä

on pari jäähallia, uimahalli, liikuntataloa et cetera. Kyllä tää touhu on kaikin puolin isompaa.

Mitä hyötyä sanoisit sun opinnoista olleen sun työssä?

No kun perusopetuksessa suurin osa rahoista liikkuu, niin opettajan koulutuksesta on hyötyä, että ymmärtää suurin piirtein, mitä se tarkoittaa käytännössä se työ siellä kentällä. No jos ajattelee sitä mun koulutusta historiaa ja yhteiskuntatieteitä, niin siinä on opinut kattomaan kokonaisuuksia ja tää on kokonaisuuksien hallintaa tämä minun työ.

Silloin kun olin päätoimisena luottamusmiehenä tuli virkaehtosopimus ja työsuhdeasioiden kokemusta ja osaamista, koska henkilöstön johtaminen on kuitenkin iso osa jokapäiväistä työtä. Sitten opiskelin sivussa tämmöisen opetushallituksen arvosanatutkinnon, joka oli suurin piirtein aineopintojen mittainen. Siinä tuli lisää juridiikan kokemusta ja koulutusta. Kyllä on koulutus kohtuullisen hyvin tukenut kaiken kaikkeaan tätä nykyistä työtä.

Mitä taitoja sanoisit, että tarvitaan sun nykyisissä hommissa?

Taloushallintoa, henkilöstöhallintoa. Pitää osata johtaa henkilöitä, sosiaali-

sia taitoja tarvitaan hyvinkin paljon, tässä joutuu paljon politiikkojenkin kanssa pelaamaan ja myös tavallisten kaupunkilaisten kanssa. Talousosamisessa pitää ymmärtää lukujen päälle, mitä eurolla saa aikaiseksi ja mitä ei saa aikaiseksi. Tärkein tehtävä mulla on mahdollistaa tää toiminta. Mä oon mahdollistaja, niin mä itseäni mainostin tänne tullessa.

Oisko sulla sitten antaa jonkinlaista vinkkiä tällaiseen työhön haluaville?

Hyvä vinkki: ei kannata näihin hommiin lähteä mukaan, koska tää on aikaa syövä oikeasti. Mulla ei työaikaa ole ollut kahteenkymmeneen vuoteen, kahdeksan tuntia päivässä ei riitä kaiken kaikkiaan näihin hommien handlaamiseen.

Mutta nimenomaan sosiaaliset taidot oikeesti ovat tärkeitä, samoin sitten kokonaisuuksien hallinta ja kyllä sitä substanssiosaamistakin pitää olla. Ei ihan ilman, että tuntee lainsäädäntöä ja virkaehtosopimuksia, hommaa pysty kunnolla hoitamaan.

Aino Tuunainen

Nefan jäseneksi liittyminen

Näin helposti liityt Nefan jäseneksi

Nefan jäseneksi voivat liittyä kulttuurintutkimuksen pää- ja sivuaineopiskelijat sekä tutkijat. Kannattajajäseneksi voi liittyä kuka tahansa.

Maksa Nefan jäsenmaksu 15 euroa tilille FI25 4108 0010 9785 86. Kirjoita viestikenttään ”Jäsenmaksu”, koko nimesi sekä kotipaikkakuntasi.

Tervetuloa Nefan kokouksiin ja muihin tapahtumiin tapamaan muita jäseniä ja viihtymään yhdessä.

Facebook ja sähköpostilista

Liity Nefan sähköpostilistalle ja Facebook-ryhmään Nefa-Joensuu. Näiden kautta saat tietoa tulevista tapahtumista kuten sitseistä, Makaronikerhosta ja illanvietoista.

Sähköpostilistalle liittyminen onnistuu yliopiston Office365-järjestelmässä etsimällä sieltä Nefa-Joensuun ryhmän ja liittymällä siihen.